

Diari de les idees 42 - Especial 100 dies Joe Biden

Els primers cent dies de l'Administració Biden concentren l'anàlisi d'aquesta nova edició del *Diari de les idees*. Hi dediquem una mirada en profunditat fent un primer balanç del canvi de paradigma que ha suposat Biden respecte Trump. D'entrada, el nou president ha desplegat una agenda amb un to marcadament rupturista amb el mandat anterior i que s'ha accentuat amb una política reformista de caire socialdemòcrata que ha sorprès a gairebé tothom. N'és un exemple recent, la proposta d'aixecar les proteccions de patents per a les vacunes contra la COVID-19 a fi d'accelerar-ne la producció i distribució a tot el món. Faria bé la UE i les polítiques que han predominant fins ara al vell continent, de prendre bona nota de l'ambició de la nova presidència dels EUA alhora d'afrontar amb tanta determinació els enormes problemes que s'acumulen i en especial pel que fa a les noves polítiques fiscals.

Les primeres valoracions de la presidència de Biden destaquen la hiperactivitat del seu Govern i el nou rumb polític del vell senador, que després d'una llarga trajectòria centrista de gairebé quatre dècades d'activitat, s'orienta ara cap a posicions més progressistes o clarament de caire socialdemòcrata. Una arrencada presidencial plena de dinamisme, idees noves i fortes conviccions que contrasten amb aquells que acusaven Biden de perfil gris i de ser un polític en retirada. Com diu [Amanda Mars](#) citant a Gay Talese i el famós retrat de Sinatra refredat: "No se sent vell. Fa que els homes vells se sentin joves".

Així, John H. Harris comenta a la revista *Politico* que el primer discurs de política general

de Biden ha estat un dels més ambiciosos a nivell ideològic del llistat de presidents demòcrates. Les polítiques que ha anat anunciant des del mes de gener suposen un gir copernicà pel que fa a les dinàmiques conservadores anteriors. En efecte, després d'haver pres nombroses mesures que han trencat amb les polítiques i estratègies de Donald Trump, Biden considera que és el moment de realitzar una autocrítica profunda pel que fa al funcionament i accions del govern dels EEUU adoptant ara mesures ambicioses que potenciïn el talent i la creativitat de la societat americana i que permetin fer front als múltiples reptes actuals.

Per a Michael Hirsh a *Foreign Policy* des de Franklin D. Roosevelt, no hi havia hagut un president nord-americà amb una acció política amb tant d'impacte com Biden en els seus primers cent dies. Enmig d'una pandèmia gestionada de manera catastròfica per l'anterior administració i nombrosos contratemps, socials i econòmics, la nova Casa Blanca ha volgut donar una resposta contundent als reptes urgents del país. A banda de signar vora de 50 ordres executives, la majoria d'elles revertint el llegat de Trump, la seva gestió ha estat marcada per una exitosa campanya de vacunació massiva de la població i per l'aprovació de tres paquets de mesures (Pla de rescat, Pla d'ocupació i Pla de famílies, dels quals parlarem en detall més endavant) que sumen gairebé 6 trilions de dòlars per dinamitzar l'economia nord-americana i pal·liar els efectes de la pandèmia.

També *The Conversation* i *The New Statesman* dediquen una sèrie d'articles als primers cent dies i analitzen la compareixença de Biden davant de la Cambra de representants i el Senat, presidides de manera conjunta per dues dones, la vicepresidenta Kamala Harris i la presidenta del Congrés, Nancy Pelosi. Destaquen l'aprovació del Pla de Rescat Americà, la reincorporació dels Estats Units a l'Acord de París sobre el canvi climàtic i la revocació d'algunes de les mesures de control de fronteres de Trump. Malgrat les nombroses i elogioses comparacions amb les polítiques endegades als anys trenta, remarquen que en el cas de Franklin D. Roosevelt va poder comptar amb àmplies majories al Congrés per convertir en llei els seus projectes, mentre que Biden es troba ara, un context on la política està més polaritzada que mai i només pot comptar amb el suport del partit Demòcrata. En efecte, les curtes majories demòcrates a la Cambra de Representants i al Senat, i el filibusterisme que s'utilitza per a bloquejar gairebé qualsevol legislació important, poden ser un obstacle important sobretot en funció de quins siguin els resultats de les eleccions de mig mandat el 2022.

En l'àmbit de les polítiques econòmiques, els efectes de la crisi financera de 2008, i l'augment constant de la desigualtats exigien urgentment un canvi radical. Les antigues receptes econòmiques i les polítiques fiscals regressives que havien utilitzat els seus predecessors s'han demostrat ineficaces i obsoletes per cohesionar el país. El *trickle down economics has never worked* que va pronunciar i tuitejar n'és el paradigma i l'aposta ara és fer créixer l'economia per baix, enfortint les classes treballadores i mitjanes. El candidat Joe Biden havia promès als treballadors nord-americans reconstruir una Amèrica més justa conscient doncs de la importància de la recuperació de les classes mitjanes i treballadores durament colpejades per les crisis i quatre dècades de polítiques neoliberals.

Pel que fa a les noves polítiques fiscals proposades per Biden, Yago Álvarez argumenta a El

salto diario que el nou president trenca la inèrcia de les darreres dècades de dúmping fiscal i la constant baixada en l'aportació de les empreses a les hisendes públiques i sorprèn que aquest canvi hagi vingut dels Estats Units. Sobretot després de veure com Trump va reduir l'impost de societats nord-americà del 35% fins al 21%. En aquest sentit, Biden ha revelat que un estudi realitzat per l'*Institute on Taxation and Economic Policy* mostra que 55 multinacionals nord-americanes, entre les quals es troben Nike o FedEx no van pagar ni un sol dòlar en impostos federals sobre beneficis l'any 2020. En el cas que haguessin pagat el 21% dels seus beneficis, les 55 empreses haurien contribuït amb un total de 8.500 milions de dòlars. Però, en canvi, amb les polítiques de Trump el que van rebre van ser 3.500 milions de dòlars en rebaixes fiscals. Però ara en canvi, Janet L. Yellen, secretària del Tresor nord-americà de la nova era Biden, acaba d'anunciar que els EUA apujaran l'impost sobre societats del 21% al 28% i que treballaran amb els països del G20 per acordar un tipus mínim de l'impost de societats a nivell mundial que pugui frenar aquesta carrera *raise to the bottom* a la baixa. En darrer terme, es tracta de garantir que els governs tinguin sistemes fiscals estables que recaptin prou ingressos per invertir en béns públics essencials i respondre a les crisis, i que tots els ciutadans comparteixin de manera equitativa la càrrega del finançament de l'erari públic.

Per la seva banda, Erika York assenyala a *Tax Foundation* que en els seus primers 100 dies com a president, Joe Biden ha proposat més d'una dotzena de canvis significatius en el codi tributari d'Estats Units que permetrien recaptar més de 3 bilions de dòlars en ingressos i augmentarien els incentius per invertir, estalviar i treballar als Estats Units. Després de promulgar el Pla de Rescat, Biden ha proposat dues altre propostes que comporten una despesa de diversos bilions de dòlars -el Pla d'Ocupació de 2,65 bilions de dòlars i el Pla de Famílies d'1, 8 bilions de dòlars- que es finançaran en part amb augments d'impostos a les empreses, a les llars amb majors ingressos i a les empreses. El Pla d'Ocupació proposat per Biden finançaria les inversions en infraestructures i l'augment de la despesa en altres sectors prioritaris mitjançant l'increment de la càrrega fiscal sobre els beneficis nacionals i estrangers de les empreses, la qual cosa suposaria augmentar l'impost sobre la renda global intangible de baixa tributació fins al 21%, aplicar un impost mínim del 15% sobre la renda comptable de les empreses, que s'aplicaria als beneficis financers de les empreses amb ingressos superiors a 100 milions de dòlars, proporcionar un crèdit fiscal per a determinades activitats de deslocalització, eliminar certes deduccions i crèdits per a la indústria dels combustibles fòssils i ampliar i reestructurar determinats crèdits fiscals per a la producció d'energia verda.

En aquest sentit, Nathaniel Rakich destaca a *FiveThirtyEight* l'ampli suport de la ciutadania al pla d'1.9 bilions de dòlars destinats a estimular l'economia després del coronavirus. També adverteix que els altres dos paquets de mesures (2 bilions de dòlars destinats a impulsar les infraestructures i 1.8 bilions de dòlars destinats, entre altres, a l'atenció a la infància o preescolar) generen diversitat d'opinions. El pla d'infraestructures pretén situar l'economia nord-americana a un nivell superior al d'abans de la crisi i hauria de permetre crear llocs de treball, generar més ingressos en la línia keynessiana més clàssica a la vegada que també hauria d'enfortir l'economia per contenir l'inversió xinesa. Destaca que el pla s'ha de finançar precisament amb l'augment de l'impost de societats perquè les contribucions de tots al bé comú sigui més justa. Per tal de generar un suport més ampli

doncs, Biden pretén finançar aquests tres paquets a través de mesures populars que comentàvem més amunt, amb l'augment de l'impost de societats, del 21% al 28% i l'increment d'impostos a les grans fortunes. A la vegada que aquest mètode de finançament hauria de permetre reduir significativament l'evasió fiscal i reorientar l'economia nord-americana en un context on la dinàmica de la globalització està canviant. En efecte, tal com apunta Lluís Bassets a *El País*, estem en un context amb novetats absolutes en el naixent mapa geopolític per a les que de res no serveixen les velles receptes. La construcció d'un nou sistema de relacions amb les potències autoritàries, Xina i Rússia especialment, en el qual les democràcies no quedin coartades com a ostatges dels interessos econòmics globals, requerirà una mica més de temps, molta intel·ligència i també temptejos, és a dir, fracassos i èxits.

Estem vivint per tant un canvi de rumb radical per als Estats Units, però també per a l'economia mundial. L'estratègia del nou president passa per reconstruir l'economia però en un context global molt diferent al d'abans de la pandèmia com apunta David Ignatius en un article publicat al *Washington Post*, on analitza l'ambiciós paquet de gairebé 2 trilions de dòlars per canviar el contracte social nord-americà. Per aconseguir materialitzar aquest gir que, si té èxit, significaria un canvi sense precedents en la política nord-americana, Biden ha centrat tots els esforços en el punt central de la seva agenda: l'economia verda. Assolint els objectius mitjançant la creació de llocs de treball que planteja la transformació de l'indústria de la sostenibilitat. Per aconseguir-ho necessita que es compleixin dues variables: d'una banda, una injecció de capital en el sector que mantingui el lideratge mundial dels Estats Units i de l'altra una forta inversió en capital humà.

Un dels punts importants al voltant del qual gira el nou rumb emprès per Joe Biden és el de la lluita contra el canvi climàtic. Com el propi president havia promès, des del primer dia la seva administració ha mostrat la seva voluntat d'actuar de manera immediata i ambiciosa, articulant la seva política mediambiental al voltant de nou elements clau: 1) l'adopció de mesures executives no només per revertir tot el dany causat per Trump, sinó anar més enllà i més ràpid en la lluita contra el canvi climàtic; 2) la col·laboració amb el Congrés per promulgar aquest mateix any una legislació que, al final del mandat, hagi posat les bases per un camí irreversible per aconseguir zero emissions com a màxim el 2050; 3) la mobilització de tots els estats del món per dur a terme accions urgents; 4) una inversió històrica en energia neta i innovació de més de 400.000 milions de dòlars en deu anys; 5) accelerar el desplegament de tecnologia neta a tota l'economia nord-americana; 6) fer de la justícia ambiental una prioritat a totes les agències federals; 7) responsabilitzar i fer pagar les empreses i indústries contaminants; 8) crear 10 milions de llocs de treball de classe mitjana i ben remunerats en l'àmbit de la lluita contra l'emergència climàtica; i 9) complir l'obligació contreta envers les comunitats i els treballadors que han arriscat la seva vida per a produir combustibles fòssils. A partir d'aquesta declaració d'intencions, Heather Hansman procedeix a una anàlisi de les primers accions de Biden en aquest àmbit i destaca que d'entrada els Estats Units han tornat a integrar l'Acord de París sobre el clima, s'ha cancel·lat la construcció del gasoducte Keystone XL i s'ha refermat el compromís del nou govern amb la justícia ambiental. Posteriorment, el nou president ha anat revocant una sèrie d'ordres de l'era de Trump que el seu equip ha considerat incompatibles amb la ciència i la salut pública, incloses aquelles que van obrir la via per accelerar la perforació

en terrenys federals. Biden també ha creat un grup de treball sobre el clima dins del Departament de l'Interior que, entre altres coses, incorporarà el cost social del carboni a la feina del departament. Una de les iniciatives que tot just està arrencant i que tindrà un impacte enorme sobre la vida quotidiana dels ciutadans, és el compromís del president de reduir el 2030 les emissions de gas a les cases dels Estats Units a un 50% per sota dels nivells del 2005. En darrer terme, aquestes accions s'incorporen, en part, al pla d'infraestructures de 2,65 bilions de dòlars, que inclou finançament per a vehicles elèctrics, una xarxa elèctrica renovada, investigació climàtica, etc.

Piper McDaniel destaca l'ordre executiva que prioritza la protecció del medi ambient, l'aire i l'aigua, la disminució de l'ús de productes químics i pesticides, la rendició de comptes dels contaminants, la reducció dels gasos d'efecte hivernacle i la lluita contra el canvi climàtic; l'ordre executiva que subratlla la importància de donar als departaments i agències executives flexibilitat per utilitzar una acció reguladora sòlida per abordar les prioritats nacionals, atès que aquesta ordre fa retrocedir les polítiques de l'era Trump que limiten les normatives; l'elaboració d'un memoràndum executiu que recomana al govern federal que segueixi els criteris de la ciència, requereix revisar i reformar les polítiques existents per garantir que es basin en evidències i desincentivi la interferència política inadequada en la investigació i les conclusions científiques; la creació d'un consell consultiu presidencial sobre ciència, tecnologia i innovació encarregat d'informar les polítiques públiques relacionades amb l'economia, l'empoderament dels treballadors, l'educació, l'energia, el medi ambient, la salut pública, la seguretat nacional i nacional, l'equitat racial i altres temes; l'ordre executiva que posiciona la crisi climàtica al centre de la política exterior i interior i de la seguretat nacional, amb l'objectiu de portar els Estats Units a emissions zero de carboni; l'ordre executiva que obliga a revisar els impactes del canvi climàtic sobre la migració, la seguretat nacional i la política internacional; la creació d'un grup de treball sobre innovació climàtica per reforçar el progrés dels Estats Units en matèria d'energia verda i altres iniciatives sobre el clima. També va destinar 100 milions de dòlars a investigació i desenvolupament innovadors per millorar la resistència climàtica; i la signatura de l'*American Rescue Plan Act*, un projecte de llei d'alleujament de la pandèmia que inclou fons per a l'actualització del sistema d'aigua, suport financer per a reguladors locals i infraestructures públiques.

Finalment, des de la revista *Politico* Zack Colman realitza un seguit d'apunts generals sobre l'objectiu energètic i climàtic de l'Administració Biden des d'una perspectiva econòmica i geopolítica. Aquesta nova etapa política té l'objectiu de presentar mesures legislatives que converteixin el govern en una veritable màquina de reducció d'emissions, generant alhora nous compromisos amb altres economies importants com el Canadà, Japó o Corea del Sud. En tant que no li falten competidors, ara la qüestió és saber qui liderarà el canvi i qui aconseguirà l'hegemonia?

Per la seva banda, *The Economist* argumenta que això no obstant, continua havent-hi un cert escepticisme pel que fa a l'aplicació dels plans previstos atesa la divisió política existent al país que dificulta l'aprovació per part del Senat americà de qualsevol legislació. A més, l'història no parla a favor dels Estats Units ja que la seva credibilitat ja s'ha vist malmesa en diverses ocasions. To i això amb l'adopció d'aquestes mesures, els Estats Units

declaren obertament les seves intencions de liderar la revolució de les energies renovables, una competició que fins al moment lidera la Xina a través de la reducció progressiva de l'ús del carbó prevista en els propers anys. En definitiva, es tracta d'un nou repte per certificar que els Estats Units no estan disposats a perdre l'hegemonia mundial.

Seguint en clau política interior, Susan B. Glasser assenyala a *The New Yorker* que després de mesos de distòpia i de foscor sembla que les iniciatives de Biden durant els seus primers cent dies de mandat han generat noves esperances al país. Treball, crisi climàtica, lluita contra el racisme, control de les armes, accés igualitari a l'educació i a la salut, igualtat de gènere, etc., són alguns dels aspectes que Biden col·loca com a eixos centrals d'acció i que es poden convertir en una eina de transformació social i econòmica profunda. Per aconseguir-ho, però, serà fonamental l'actitud dels republicans -escèptics davant les dinàmiques generades per Biden. En aquest sentit, John Lawrence adverteix al *New York Times* dels perills de voler jugar la carta del bipartidisme a qualsevol preu. L'ex cap de gabinet de la presidenta de la Cambra de representants, Nancy Pelosi, considera que tot i que és bo tractar de trobar un terreny comú, insistir en el bipartidisme, atesa la gran divisió política existent en matèria de recuperació econòmica, reforma fiscal, canvi climàtic i assistència sanitària, no pot fer més que portar a un bloqueig o a l'aplicació de polítiques rebaixades i ineficaces. Finalment, en un balanç amb més claroscurs, des de les pàgines de *The New Statesman* Emily Tamkin argumenta que el president nord-americà ha superat algunes expectatives, però que també s'ha quedat curt en qüestions que van des del deute dels estudiants fins a la crisi climàtica. Tot i que, Biden pot acabar sent millor president del que s'esperava, sobretot en l'àmbit intern, molts progressistes argumenten que encara té molt per demostrar.

Per acabar, en matèria de política exterior i davant del canvi de paradigma que suposen les polítiques engegades per Joe Biden, la revista *Foreign Policy* dedica un extens dossier a establir un primer balanç de la nova administració. El lema de la política exterior del president Joe Biden és "Amèrica ha tornat" i no perd el temps. Biden i el seu nou equip són conscients que les exigències de la política global demanen poder restablir la confiança amb els antics aliats -com per exemple la Unió Europea- malmesa durant els anys Trump aliats i atreure nous socis que busquen l'empara d'un nou lideratge nord-americà, principalment els països de la regió Àsia-Pacífic.

Dins d'aquest context, el repte principal és una Xina cada vegada més segura de si mateixa, econòmicament agressiva i sofisticada tecnològicament que desafia la vella hegemonia política i econòmica nord-americana. Des del *Financial Times* s'adverteix que el que ha estat intentant fer l'equip de Biden és establir una nova normalitat en la relació entre ambdós països. Una relació que passa perquè els líders de Pequín entenguin que hi haurà noves friccions i que la pressió xinesa sobre els EUA o els seus aliats i socis no farà que els Estats Units frenin el seu nou impuls multilateralista. La dinàmica política d'ambdós països també suggereix que pot passar un temps abans que Washington i Pequín no arribin a una distensió. Un calendari que passa per les *mid-term elections* de novembre de 2022, Biden i també per aquelles dates, Xi Jinping haurà de gestionar el Congrés del Partit Comunista de cara a garantir una reelecció per cinc anys més. Fins que no es produeixin aquests dos esdeveniments polítics, és possible que no hi hagi molt marge de compromís.

Finalment, àmbits com els dels Drets Humans o l'Orient Mitjà i Amèrica Llatina són alguns dels escenaris que determinaran també el rumb de la nova política exterior nord-americana. Ho demostra, per exemple, la històrica declaració del President Biden reconeixent sense embuts que la matança i la deportació de més d'un milió i mig d'armenis durant la Primera Guerra Mundial va constituir un genocidi, un gir excepcional en la política exterior nord-americana. Aquesta declaració també assenyala el compromís de la seva administració amb els drets humans i marca una ruptura clara amb els seus predecessors, molt reticents a incomodar Turquia, un país de gran importància estratègica a tota la regió. Així mateix, des de les pàgines del *New York Times*, Lee Wolowsky afirma que després de la decisió de retirar completament totes les tropes desplegades a Afganistan el president Joe Biden té la oportunitat d'esmenar un dels majors fracassos de Barak Obama. Aquesta oportunitat no es una altre que la desaparició del centre penitenciari de Guantánamo, un centre que resulta fortament costós ja no només a nivell econòmic, sinó que també pel que fa a la reputació internacional. En aquest sentit, l'administració Biden ha donat el primer pas per la desaparició del centre negociant l'alliberament de 6 presoners, mentre que es preveu que la resta que no puguin ser traslladats fora de la custòdia nord-americana per diferents motius, siguin traslladats al sistema penitenciari federal.

Com assenyala Daniel R. Depetris a *Newsweek*, l'Orient Mitjà és una regió que ha estat un autèntic maldecap per als tres últims presidents nord-americans amb un cost de més de 6 bilions de dòlars i desenes de milers de víctimes, principalment civils en conflictes com els de Síria o Iemen. Els 100 primers dies de mandat semblen indicar que Biden està prenent mesures per anar canviant gradualment de prioritat geoestratègica i centrar la seva atenció a la zona de l'Àsia-Pacífic. Així, poques setmanes després de la seva presa de possessió Biden va anunciar que els EUA deixarien de proporcionar a l'Aràbia Saudita suport militar en la guerra al Iemen, ja que continuar equipant Riad amb municions aire-terra, suport logístic i cobertura diplomàtica era una proposta perdedora per als Estats Units. Amb tot, la decisió més significativa de Biden és la sortida de les tropes dels Estats Units d'Afganistan, que era considerada de fa temps com una prioritat per la majoria d'experts en política exterior nord-americana després de més de 20 anys de presència sobre el terreny. En canvi, pel que fa a l'Orient Mitjà, els moviments de l'administració Biden fins al moment encara són insegurs. Les tropes nord-americanes continuen atrapades a Síria i a l'Iraq, en principi en una missió per combatre les restes de l'ISIS, però en realitat per protegir els escassos jaciments petrolífers de Síria per evitar que el govern sirí hi pugui accedir. A la revista *Politico* Nahal Toosi subratlla un altre dels grans temes pendents de resoldre: el conflicte amb l'Iran. Mentre els negociadors de l'administració de Biden estan buscant maneres de tornar a unir-se a l'acord nuclear amb Teheran, el tema de les sancions imposades per Donald Trump està sent un obstacle important. Si d'una banda, els funcionaris iranians argumenten que cal aixecar totes les sancions de l'era Trump, els negociadors nord-americans argumenten que algunes no es poden retirar perquè estan relacionades amb aspectes que no tenen a veure amb el programa nuclear de l'Iran, com per exemple els drets humans o l'estat de dret. Finalment, pel que fa a Amèrica Llatina, Moisés Naím alerta a la revista *Slate* dels perills que comportaria per als Estats Units i per al sistema multilateral perpetuar la negligència amb la qual Washington ha tractat els seus veïns del sud des de fa dècades, ja que ara ignorar les crisis llatinoamericanes pot tenir conseqüències greus. En efecte, Washington ha abandonat Amèrica Llatina durant la

pandèmia fins al punt que fins i tot els seus tradicionals aliats s'han vist obligats a negociar les vacunes russa i xinesa. Davant d'aquesta situació, fins ara el govern de Biden s'ha limitat a advertir els seus aliats regionals que adoptar la tecnologia Huawei com a part del desenvolupament de la xarxa 5G és inacceptable. Mentrestant, la Xina distribueix milions de vacunes a la regió...

Balanç general

Foreign Policy The Biden 100-Day Progress Report

La revista *Foreign Policy* dedica un dossier especial als 100 primers dies de l'administració Biden i ha demanat a 25 experts d'analitzar l'agenda de política exterior de Biden, des de la restauració d'aliances fins a la competició amb la Xina en la lluita contra el canvi climàtic. El lema de la política exterior del president Joe Biden és "Amèrica ha tornat". I no perd temps: potser en l'inici més actiu d'una nova administració des de la de Ronald Reagan, Biden i el seu nou equip de seguretat nacional han avançat ràpidament per revocar les prohibicions d'immigració de l'administració Trump i prometre diners en efectiu per vacunar els més pobres del món. És més, han fet tot això enmig del que encara és una pandèmia devastadora i després de la primera transició presidencial violenta de la història dels Estats Units. D'altra banda, el sentiment d'alleujament és especialment fort entre els aliats d'Àsia i Europa, els ciutadans dels quals van veure la insurrecció del 6 de gener a la capital de la democràcia més important del món amb una barreja d'horror i fascinació. Les exigències de la política global demanen poder confiar en els vells aliats i atreure nous socis que busquen de nou el lideratge de Washington. Una Xina cada vegada més segura, agressiva i sofisticada tecnològicament desafia l'ordre mundial dominat per Occident en un nombre creixent de fronts. A tot el món democràtic, els populistes continuen mobilitzant-se i els Estats Units els van donar un model per desafiar els resultats electorals que no els agraden. Val a dir que també hi ha escepticisme, ja que alguns governs estaven molt contents amb les polítiques de l'equip Trump, com ara els d'Israel i el món àrab, que van aconseguir acords històrics de pau, signats pels Estats Units, a l'Orient Mitjà. A Àsia, el to de fermesa de Trump amb la Xina va tenir molt de seguiment. Un nou context doncs on la competició entre els Estats Units i la Xina ha emergit com a element central de la política dels Estats Units, amb un nou èmfasi en el canvi climàtic, els drets humans i l'ús del comerç per crear llocs de treball.

The Conversation Measuring a president's first 100 days goes back to the New Deal

En aquest article de balanç dels primers 100 dies de presidència de Joe Biden es destaca que el president nord-americà ja ha assolit una fita legislativa important mitjançant l'aprovació de la Llei del Pla de Rescat Americà. També se subratlla que ha utilitzat els seus poders com a president per agilitzar la distribució de la vacuna contra la COVID-19, reincorporar-se a l'Acord de París sobre el canvi climàtic i revocar algunes de les mesures

de control de fronteres de Trump així com el permís per a l'oleoducte Keystone XL. Biden també ha presentat un ampli pla d'infraestructures, noves polítiques sobre el canvi climàtic, reformes de la immigració i de la justícia penal i la policia, entre altres promeses de campanya que vol complir. L'article, però, alerta que mentre a la dècada de 1930 Roosevelt va poder comptar amb àmplies majories demòcrates al Congrés per convertir en llei moltes de les idees proposades pel president, Biden no pot comptar ara mateix amb el mateix suport. En efecte, les curtes majories demòcrates a la Cambra de Representants i al Senat, i el filibusterisme del Senat que ara s'utilitza per aturar gairebé qualsevol legislació important, han impedit que Biden pugui igualar el nivell d'èxits de FDR durant els seus primers 100 dies. Si Biden vol aconseguir-ho probablement caldrà negociar acords amb almenys 10 senadors republicans.

Maxime Bourdeau Discours de Joe Biden: 100 jours de virages à gauche inattendus

El mandat del nou president del Estats Units està sorprenent d'una manera positiva a la gran majoria de l'opinió pública. D'entrada, Biden no era el candidat més valorat per la majoria de l'electorat americà, s'enfrontava en un procés de primàries complicat a representants que actualment mouen masses: dones, activistes LGTBI, polítics de diverses races, representants de l'ala progressista, etc. Des de la seva presa de possessió, la percepció del President i de la seva administració ha canviat radicalment. S'esperava un Biden molt més conservador i moderat, i ha estat tot el contrari. El president s'ha reafirmat en alguns punts controvertits en la política americana: el control de les armes, l'homofòbia, el racisme, el feminisme... i per consegüent l'ala esquerra del Partit demòcrata està gratament sorpresa de la evolució dels 100 primers dies de mandat del nou president. Així, icones progressistes com Alexandria Ocasio Cortez s'ha mostrat molt impressionada per com han transcorregut aquests primers tres mesos i afirma que l'administració Biden és molt més progressista del que s'havia imaginat en un principi.

Nicu Calcea Prolific yet quiet: Joe Biden's first 100 days in numbers

Cent dies després del nomenament de Joe Biden com a president dels Estats Units, múltiples han estat els canvis i transformacions en la direcció política del país en comparació a les dinàmiques "trumpistes" anteriors. En aquest article de *NewStatesman*, Nicu Calcea realitza un resum general i comparatiu de les mesures del nou govern de Biden i apunta quins són els reptes que augura la seva candidatura. Si bé sabem que l'entrada de Joe Biden a la presidència va estar marcada per la davallada econòmica derivada de la COVID-19 així com de moments de tensió, enfrontament i violència tals com l'«Assalt al Capitoli», el nou president no va dubtar en desfer gran part dels esforços de l'administració anterior. Segons Calcea, si bé Biden ha tingut menys impacte mediàtic que el seu predecessor, ha estat el president que més directives executives ha realitzat d'entre tots els dirigents nord americans. A més, segueix l'autor, les dades evidencien que el seu rendiment és, sens dubte, millor que el de Trump; ha obtingut

una aprovació positiva del 54% -respecte a la inferior al 50% del seu predecessor- que s'ha mantingut sense canvis importants des de la seva presa de possessió. Tanmateix, el mandat de Biden troba alguns peròs. Per una banda, el president encara està molt lluny d'arribar al nivell d'aprovació que altres presidents han assolit. A més, tot i la seva benvinguda, les dades mostren una profunda polarització i divisió al país que presenta un veritable repte. Paral·lelament, la manca de suport per part del Partit Republicà denota falta d'estabilitat i d'unió en la seva candidatura. Per això, diu Calcea, el present repte rau en incorporar els republicans.

The Conversation Les cent jours de Joe Biden : un premier bilan

Amb motiu dels primers dies de mandat del nou president dels Estats Units, el diari *The Conversation* fa una anàlisi de les accions que ha pres l'administració Biden. D'entrada, el nou president s'allunya de la imatge que l'ex president Trump en va donar. Biden té un currículum marcat per la disciplina, ha ocupat llocs de gran prestigi en l'administració americana sense ser el centre d'atenció. Es caracteritza per implicar-se d'una manera fervorosa en la seva feina. Està fent front a les dues crisis actives actualment, la sanitària i l'econòmica, implementant polítiques públiques que han tingut un efecte positiu. En l'àmbit sanitari, el ritme de les vacunacions ha augmentat considerablement per poder combatre i controlar la pandèmia. En el terreny econòmic, Biden també se n'està sortint amb èxit: l'atur ha baixat un 6% i s'han creat més llocs de treball respecte del mandat de l'anterior president. També s'han produït canvis en l'administració: els equips de Biden es caracteritzen per la paritat entre els dos sexes, una gran diversitat racial, s'ha obert les portes a persones transgènere, etc. Finalment, l'article també destaca que el president controla perfectament les noves xarxes socials i que el seu equip de comunicació està molt preparat.

Financial Times The first 100 days: just how radical is Joe Biden?

Després dels últims cent dies de mandat de Joe Biden als Estats Units, Edward Luce llança una pregunta: com de radical s'ha presentat la seva presidència? En el present article del *Financial Times*, el periodista elabora una anàlisi sobre les accions que Biden ha proposat pels Estats Units i assenyala els reptes que es presenten al seu mandat. L'arribada de Joe Biden al govern ha estat vista per la majoria de gent com una entrada sorprenentment radical. Segons Luce, és francament difícil trobar un gir presidencial tan abrupte com el de Trump a Biden. Tanmateix, diu l'autor, en alguns aspectes es pot comprovar que aquesta transició no ha estat tan radical com sembla. Per una banda, aspectes com el seu accentuat paquet econòmic, el seu canvi de to calmat i reservat en contrast amb el de Donald Trump o els canvis atmosfèrics al voltant de les minories del país són alguns dels elements que es presenten com una diferència abrupta, evident i positiva. Així, Joe Biden ha presentat, segons Edward Luce, un visible canvi de to. Tanmateix, serà la substància d'aquesta nova tonalitat una substància transformativa? En aquest punt, segons Luce, podem trobar cert debat que serà discutit en el transcurs d'aquest article. Les ambicions de Biden, en

conclusió, dependran de si és capaç de desafiar la història.

The Guardian Were Joe Biden's first 100 days in office a success? Our panel's verdict

L'article de *The Guardian* analitza els primers 100 dies del President Biden des de diferents aspectes per mitjà d'un panel d'experts format per Kate Aronoff, Simon Balto, Moira Donegan, Jill Filipovic, Geoffrey Kabaservice i Bhaskar Sunkara. En un primer comentari es valoren les noves polítiques que l'administració Biden està implementant per lluitar contra el canvi climàtic. En comparació amb les polítiques agressives que l'ex President Trump va anar aplicant o revertint durant el seu mandat, els experts consideren que és un gran pas cap a una millora exponencial. No seran suficients, de moment, per poder contribuir a la millora de l'ecosistema mundial però el president està compromès en dur a terme unes polítiques molt més respectuoses amb el medi ambient. També subratllen l'actuació molt eficaç de la nova administració en relació amb el procés de vacunació contra la COVID-19. Pel que fa al tema de la immigració, durant el mandat de Trump tots vam ser testimonis de l'agressivitat de les seves polítiques. En canvi, Biden s'aproxima més a les polítiques de la presidència d'Obama. Els experts consultats argumenten que les expectatives sobre el mandat del president eren *a priori* molt baixes, però que el nou president ha aconseguit sorprendre la majoria dels analistes amb el progressisme de les seves polítiques. En definitiva, Jill Filipovic incideix en que les polítiques de Biden son clarament un retorn a l'era Clinton.

The Conversation Biden gives Congress his vision to 'win the 21st century' - scholars react

Amb motiu dels seus primers 100 dies de mandat, el president nord-americà Joe Biden va pronunciar un discurs al Congrés, sota la presidència d'un duo històrics compost per dues dones: la vicepresidenta Kamala Harris i la presidenta de la cambra, Nancy Pelosi. La revista *The Conversation* ha demanat a tres acadèmics que donessin la seva opinió sobre discurs de Biden, que va començar amb un relat dels èxits de la seva administració durant els seus primers 100 dies i va acabar amb la seva crida a la unitat perquè els Estats Units puguin complir la seva promesa. Per a Karrin Vasby Anderson, professora de comunicació a la Universitat de Colorado, el discurs de Biden suposa un retorn a la normalitat. Destaca que Biden va promoure els valors familiars d'optimisme, èxit i excepcionalitat nord-americans i va proposar una llista de polítiques més ambiciosos que qualsevol altra des que Lyndon B. Johnson va optar pel concepte de "Great Society". Ivory A. Toldson, professora de psicologia a la Universitat de Howard assenyala que l'esperit i el to de Biden suggereix que es considera un defensor de les institucions d'educació superior que acullen estudiants amb baixos ingressos i col·lectius històricament subrepresentats. Finalment, Veronika Dolar, professora d'Economia a la SUNY Old Westbury apunta que la mobilitat social fa dècades que decaient als EUA. Mentre que la gran majoria dels nord-americans nascuts a les dècades de 1950 i 1960 guanyaven més que els seus pares, tot just la meitat dels *Millennials* poden dir el mateix, En aquest sentit, el Pla de Famílies Americanes presentat

per Biden, d'1,8 bilions de dòlars, pretén invertir aquesta situació. Considera que el preu és elevat i que es trigarà a veure'n el rendiment, però nombrosos estudis han demostrat que aquest tipus d'inversions són la millor manera de promoure el creixement econòmic i la mobilitat social a llarg termini.

Financial Times How Biden stacks up against his predecessors

Els primers 100 dies de Joe Biden en el càrrec han estat marcats per una onada d'ordres executives i l'aprovació del paquet d'estímul COVID-19 de 1,9 bilions de dòlars, la qual cosa ha portat nombrosos analistes a fer una comparació inevitable amb les accions contundents que va dir a terme Franklin Roosevelt per remodelar el govern dels Estats Units en els seus famosos 100 dies de 1933. Dins d'aquest marc, *Financial Times* analitza i compara aquest primer balanç de Joe Biden amb el dels seus predecessors. Destaca que Biden ha endegat més accions presidencials, que inclouen ordres executives, memòries presidencials i proclamacions, que qualsevol altre president post-Roosevelt. També crida l'atenció que el president hagi activat 4.000 llocs de treball de càrrecs polítics al govern dels Estats Units, dels quals aproximadament 1.200 requereixen confirmació al Senat. Cent dies després de la seva presa de possessió, el grau de satisfacció dels ciutadans respecte de Biden se situa en el 57%, un percentatge que es manté essencialment inalterat des de la seva investidura. Cal subratllar que l'aprovació està molt polaritzada: 94% entre els demòcrates i només 11% dels republicans sí. Una situació contrària, doncs, al missatge d'unitat que Biden va invocar en el seu jurament de presa de possessió. Finalment, els consumidors nord-americans són més optimistes des que Biden és president, animats per l'èxit de la campanya de vacunació massiva contra la COVID-19, l'arribada d'estímul governamentals al consum i la creació de molts llocs de treball gràcies en part a l'impuls fiscal.

Política exterior

Jeremy Shapiro Biden's Everything Doctrine

Els primers discursos de Joe Biden sobre política internacional han presentat una gran quantitat de metes innovadores i progressistes, les quals tenen l'objectiu de prioritzar la democràcia, els drets humans i les classes treballadores. En el present article de *Foreign Affairs*, Jeremy Shapiro discutirà el nou projecte de Biden i oferirà una vista sobre els reptes i obstacles aquest presenta, sobretot pel que fa a les tensions entre governança global i polítiques progressistes enfocades en les classes treballadores. Durant el transcurs de l'article, Shapiro ens oferirà exemples que evidencien la impossibilitat de reconciliar un discurs utòpic de governança global que, alhora, vetlli per la democràcia i la igualtat interna del propi país sense haver de fer sacrificis ni trobar tensions. Les ambicions i grandiloqüències presentades per Biden, segons l'autor, no són sostenibles; les polítiques de l'administració de Biden haurien d'esforçar-se a ser més honestes i concretes, tot evitant clixés, sinó, el president corre el risc de quedar-se atrapat entre promeses excessives. En definitiva, diu Shapiro, Biden ha de ser capaç d'escollir d'una manera concreta cap a on es vol dirigir: cap a una governança global de caire tradicional o cap a la reconexió entre les

polítiques internacionals i les necessitats concretes del públic americà des d'una perspectiva més honesta i concreta. La pregunta és: cap a on es dirigirà?

Susi Dennison Sinais de retoma: perspectiva transatlàntica sobre os primeiros 100 dias de Biden

L'autora es planteja en aquest article el dilema al qual han de fer front els líders europeus: sense una estratègia eficaç de política exterior per gestionar les conseqüències geopolítiques del *Green Deal* limiten la contribució del bloc europeu als objectius globals. A més, els temors sobre la transició cap a una economia baixa en carboni, que acabaria restant competitivitat a les empreses europees, poden deteriorar la voluntat política d'aplicar el paquet de mesures. Això, al seu torn, decebria els ciutadans europeus, que en successives eleccions han deixat clar que esperen que els seus líders estiguin preparats per afrontar la crisi climàtica. En darrer terme, els dirigents europeus no tenen més remei que trobar la voluntat política d'aplicar el *Green Deal*, i per a això han de demostrar que aquest es recolza en una sòlida estratègia de política exterior. Ara que es compleixen els 100 primers dies de la presidència de Joe Biden, els líders europeus han de reflexionar sobre la seva actuació sobre la nova relació transatlàntica. També si han aprofitat la tornada dels Estats Units al compromís global i han demostrat que el seu objectiu és el lideratge conjunt i no limitar-se a seguir als Estats Units.

Nahal Toosi Biden's first 100 days in foreign policy are hamstrung by Trump's last 100

Trump va ser el primer president nord-americà en trencar la regla no escrita de no promoure accions de certa importància pel país en els últims dies al capdavant del seu càrrec, no solament això sinó que va intentar emmanillar al president electe Joe Biden. En qüestió de dies l'administració Trump, a través de la re-inclusió de Cuba a la llista de països que promocionen el terrorisme, va volatilitzar dècades d'acostament diplomàtic entre els dos països; danyant greument la credibilitat internacional nord-americana. Ara bé, aquest moviment d'última hora no ha sigut el principal causant del canvi de percepció internacional envers la credibilitat nord-americana, sinó que ha sigut un moviment més que se suma a la llarga llista de canvis que la política exterior dels Estats Units ha patit sota l'administració Trump, una llista que inclou entre altres la política contra l'admissió de refugiats, el canvi de to en les negociacions amb l'Iran o la pressió exercida a la Xina. L'administració Biden durant els seus primers dies de mandat ha intentat revertir, encara que infructuosament, algunes d'aquestes mesures adoptades durant la passada candidatura. Un exemple pot ser la confusió que es va crear a partir del anunci del nombre anual de refugiats admesos aquest primer exercici, que va obligar al secretari de premsa a retractar-se i prometre una xifra superior després d'observar les reaccions dels activistes més progressistes. En definitiva, el llegat que deixa el president Donald Trump representa un autèntic camp de mines per l'administració Biden i que, com s'ha pogut observar en durant els 100 primers dies del president demòcrata al capdavant del país, es necessitarà temps i paciència per revertir la situació.

Walter Shapiro Joe Biden's Bold Defense of American Democracy

En el seu primer discurs conjunt al Congrés, el president Biden es va pronunciar contra les forces que amenacen els valors democràtics i des del punt de vista de l'autor, això pot ser això el que defineixi el seu llegat. Aquesta insistència en els valors democràtics, més que cap altra cosa, pot garantir a Biden un lloc a la història nord-americana. L'equip del president havia publicitat la intervenció de Biden com el discurs dels "Cent dies" en al·lusió a Franklin Roosevelt, que va utilitzar per primera vegada la frase a l'inici del seu mandat presidencial el 1933, fent referència als 100 dies de Napoleó des del retorn de l'illa d'Elba fins a la derrota final a Waterloo. Biden també ha derrotat un president que degotava de menyspreu per la democràcia i desitjava assumir poders dictatorials. L'atac al Capitoli va ser per a Biden un esdeveniment com Pearl Harbor o l'11 de setembre, un moment decisiu que va definir el tipus de president que volia ser. Biden sap que el punt fonamental de la seva presidència és convèncer la majoria dels nord-americans que es pot confiar en les normes democràtiques fins i tot en un context on es produeixen les crisis més devastadores.

Financial Times Biden's 100 days: hawkish approach to China stokes Beijing frictions

En els seus primers 100 dies en el càrrec, Biden ha aplicat sancions a la Xina per reprimir el moviment pro-democràtic de Hong Kong, perseguir els uigurs a Xinjiang i organitzar maniobres militars prop de Taiwan. Segons *Financial Times*, el que ha estat intentant fer l'equip de Biden és establir una nova normalitat en la relació en què els líders de Pequín han d'entendre que hi haurà friccions i que la pressió xinesa sobre els EUA o els seus aliats i socis no farà que els Estats Units es retirin. Tot i que els aliats dels EUA han rebut amb satisfacció la decisió de Biden de tornar a comprometre's en la governança mundial, també tenen alguns recels com per exemple l'estratègia de Biden a l'Indo-Pacífic, al seu parer massa centrada en la seguretat, i no prou en l'economia. En aquest sentit, és poc probable que Biden s'uneixi a grans pactes comercials a causa de la pressió política interna i la seva opinió que la política exterior ha d'ajudar a la classe mitjana nord-americana. No està clar però que l'estratègia de política exterior centrada en els interessos de la classe mitjana serà compatible amb l'enfocament comercial i d'inversió que desitgen la majoria d'aliats i socis nord-americans a Àsia. Finalment, la dinàmica política d'ambdós països també suggereix que pot passar un temps abans que Washington i Pequín arribin a una distensió. El novembre de 2022, Biden enfrontarà unes eleccions de mig mandat difícils de guanyar. A l'octubre o novembre de 2022, Xi haurà de gestionar un difícil Congrés del Partit Comunista de cara a garantir una reelecció per cinc anys més. Fins que no es produeixin aquests dos esdeveniments polítics, és possible que no hi hagi molt marge de compromís.

Thomas Wright Biden's Misstep in India

Durant les últimes setmanes, l'Índia ha estat a primera plana dels debats mediàtics a causa

del desbordament sanitari que pateix arran de la COVID-19. Aquest fet, lluny de quedar en un problema intern del país, transcendeix a la política global i a les diplomàcies pandèmiques internacionals. En aquest article a *The Atlantic*, Thomas Wright elaborarà una anàlisi crítica sobre la gestió diplomàtica dels Estats Units de Joe Biden al voltant del gravíssim descontrol de l'Índia. La gestió de la política exterior liderada per Biden ha estat marcada, segons Wright, per múltiples errors importants. En un primer moment, el president va apostar per mantenir les ordres executives de Trump que impedièren les exportacions de vacunes i matèries primeres reforçar la política interna, per tal de demostrar una estratègia de "primer els de casa". Una vegada el mateix país estigués equilibrat, passaria a la política exterior per exercir un paper de lideratge mundial de la pandèmia. Tanmateix, com apunta Wright, la COVID-19 és imprevisible, l'onada massiva del virus a l'Índia ha canviat radicalment el context estratègic de Biden; ha evidenciat la inviabilitat del pla proteccionista de base i ha derivat en nombroses crítiques sobre l'administració del president. Aquesta situació pot tenir, segons Thomas Wright, conseqüències greus sobre la política exterior de Biden i la seva estratègia de lideratge mundial, fet que l'obliga a aprendre d'aquest pas en fals; a comprometre's amb la diplomàcia pandèmica i a adaptar-se a les urgències i catàstrofes amb més rapidesa.

Lee Wolowsky Biden Has a Chance to Remedy One of Obama's Biggest Regrets

Després de la decisió de retirar completament totes les tropes nord-americanes desplegades per Afganistan el president Joe Biden té la oportunitat d'esmenar un dels majors fracassos del anterior president nord-americà dels Estats Units, Barak Obama. Aquesta oportunitat no es una altre que la desaparició del centre penitenciari de Guantánamo, un centre que resulta fortament costos ja no solament a nivell econòmic, sinó que també a nivell de reputació internacional. El motiu que va motivar la creació d'aquest centre ha desaparegut o, millor dit, ha estat reemplaçada per una complexa política exterior contra-terrorisme que no requereix de tants recursos ni tanta burocràcia. Barak Obama, en el seu moment, va comentar que el fracàs a la seva promesa de tancar el centre va ser degut a l'aprovació del congrés d'un projecte de llei de despesa en defensa que, entre altres coses, restringia el trasllat de detinguts al continent nord-americà. Es per això que l'administració Biden ha donat el primer pas per la desaparició del centre negociant l'alliberament de la custòdia dels Estats Units de 6 presoners, mentre que es preveu que la resta que no puguin ser traslladats fora de la custòdia nord-americana per diferents motius, seran traslladats dintre del sistema penitenciari federal. Un sistema que, en comparació amb el cost que suposa tenir un detingut a Guantánamo, resulta un cost econòmic casi inexistent.

Moisés Naím Le terrible manque de discernement de Joe Biden face aux crises latino-américaines

En el seu article Moisés Naím critica la negligència amb la qual Washington ha tractat els seus veïns del sud des de fa dècades. Els problemes dels Estats Units sempre es consideren

més greus i urgents que els d'Amèrica Llatina. Però aquesta vegada ignorar les crisis llatinoamericanes pot tenir conseqüències greus. Washington ha abandonat Amèrica Llatina durant la pandèmia fins al punt que fins i tot els seus tradicionals aliats s'han vist obligats a negociar les vacunes russa i xinesa. Per la seva banda, Moscou i Pequín aprofiten al màxim l'avantatge que els confereix el desinterès dels Estats Units. Davant d'aquesta situació, el govern de Biden s'ha limitat a advertir els seus aliats regionals que adoptar la tecnologia Huawei com a part del desenvolupament de la xarxa 5G és inacceptable. Mentrestant, la Xina distribueix milions de vacunes a la regió... Paral·lelament, a tota Amèrica Llatina, la democràcia està sent severament qüestionada. Els líders amb tendències antidemocràtiques governen no només el Brasil i Mèxic, sinó també l'Argentina, Bolívia i aviat al Perú. A Colòmbia, a poc més d'un any de les eleccions, un candidat d'extrema esquerra lidera els sondatges. En darrer terme, els Estats Units podrien perdre el seu més ferm aliat a la regió. Finalment, Naím proposa la signatura d'un acord de lliure comerç entre els Estats Units i el Brasil, al qual podrien adherir-se altres països, la qual cosa podria tenir un impacte positiu enorme sobre l'economia i la governança democràtica.

Un nou impuls democràtic

John F. Harris Biden Just Gave the Most Ideologically Ambitious Speech of Any Democratic President in Generations

En aquest article de *Politico*, John F. Harris comenta i analitza el discurs realitzat per Biden a la sessió conjunta del Congrés on féu nombroses propostes econòmiques, polítiques del país. Harris partirà de la base que aquest discurs ha estat un dels més ideològicament ambiciosos de totes les generacions democràtiques nord-americanes. Què significa, això? Les polítiques de Biden han suposat un gir copernicà pel que fa a les dinàmiques conservadores anteriors. El president, després d'haver implementat amb fermesa múltiples mesures que han trencat amb les polítiques i estratègies de Donald Trump, considera que és el moment de realitzar una autocrítica profunda pel que fa al funcionament i accions del govern i aposta per defensar un activisme, posicionament i acció que s'allunyin de tot simbolisme o abstracció política; tenint en compte que s'està parlant de les vides de milions de persones. Biden té l'objectiu de potenciar el talent de la gent en paral·lel a la creativitat d'un govern en moviment, que adopti mesures pels múltiples reptes de la societat d'avui i que es responsabilitzi personal i fiscalment d'aquests assumptes. D'aquesta manera, les propostes de Biden han suposat una nova generació d'arguments sobre el funcionament del govern dels Estats Units. És això possible?

Alexandre Martins Empurrado pelas crises, Biden renasce como um improvável Presidente progressista

Després de mig segle predicant les virtuts del diàleg amb la dreta del partit republicà i justificant un seguit de propostes de compromís davant l'esquerra del partit demòcrata, només han passat tres mesos perquè el moderat Joe Biden s'hagi convertit en el progressista més improbable que hagi arribat a la Casa Blanca des de la dècada de 1930.

Ara que es compleixen els primers 100 dies de la presidència de Biden, els partidaris del "socialisme democràtic" del senador Bernie Sanders encara dubten a acollir en el seu cercle un polític que han acostumat a considerar com un obstacle per a les ambicions del progressisme ambicions. Al cap i a la fi, fins fa uns mesos, Biden va prometre ser un president que retrocediria més ràpidament quatre anys, fins als temps anteriors a Donald Trump, més que no pas com un defensor de l'ala esquerra del Partit Demòcrata. Però tres mesos després de la seva presa de possessió queden pocs dubtes que Biden pugui ser fins i tot l'aliat ideal dels progressistes a la Casa Blanca -imperfecte i inesperadament caigut del cel- però amb un perfil que li permet orquestrar l major intervenció integral de l'Estat en l'economia nord-americana en les darreres dècades, sense haver de perdre's en constants explicacions davant de l'electorat del Partit Republicà. Les accions dutes a terme per la nova administració fins i tot han obtingut l'aprovació de la congressista Alexandria Ocasio-Cortez, una de les figures de l'ala progressista del Partit Demòcrata i partidària de Bernie Sanders a les primàries de 2020, en tant que considera que Biden ha superat les expectatives dels progressistes que n'esperaven una administració molt més conservadora.

Michael Hirsh The Most Vital 100 Days Since FDR

Segons apunten els historiadors des que Roosevelt va revertir la Gran Depressió, ningun president nord-americà ha tingut uns cent dies tant importants com Joe Biden on ha hagut de demostrar, primer, al poble nord-americà i, després, al món sencer que enmig d'una pandèmia catastròficament gestionada per l'anterior administració i múltiples contratemps, socials, econòmics o naturals, a la casa blanca hi ha un president fort capaç de donar una resposta contundent i eficaç. Aquesta contundència es va dirigir el president Joe Biden al poble americà quan després de signar aproximadament 50 ordres executives, la majoria d'elles revertint el llegat de Trump, va textualment dir "No estic fent noves lleis, sinó que estic eliminant la mala política" La majoria d'experts coincideixen que igual d'eficaç ha sigut la gestió del país en els seus primers 100 dies al poder, una gestió marcada per una vacunació massiva de la població i l'aprovació de tres paquets que sumen gairebé 6 trilions de dòlars per realçar la economia nord-americana i pal·liar els efectes de la pandèmia. Dit això, de l'exitosa gestió del país durant els primers 100 dies a determinar que el mandat de l'administració Biden serà un absolut èxit hi ha un món. Existeixen certs indicadors que preocupen i amenacen aquest èxit com per exemple, l'escàs marge que disposa en el congres o la divisió existent al senat que presagia un impediment per part del partit republicà a l'hora de tirar en davant cada instrument legal o projecte de llei. També preocupa la inacció, fins al moment, de la política exterior del país que, amb total seguretat, l'èxit dependrà directament de les negociacions amb Iran marcades pel retorn a un acord nuclear i les tensions comercials i geoestratègiques amb la Xina. A més, un altre element de preocupació que, en certa manera tornar a guardar certs paral·lelismes amb l'exitós president Roosevelt, és la creixent amenaça global del populisme, un populisme que als Estats Units queda abanderat amb el anterior president Donald Trump. No obstant, el que més preocupa a la majoria d'historiadors com Brown en una època on la nota dominant de la societat és la polarització, és la rapidesa amb la qual Biden s'ha desmarcat i ha repudiat l'administració passada ja que existeix una tendència recent que, determina que actuant d'aquesta manera només aterrar el resultat que aconseguixes és unir els teus

oponents. S'ha pogut observar sota la presidència de Bush, Obama i Trump, per tant, l'especulació està servida.

La Vanguardia Biden, el heredero de Roosevelt

L'editorial de *La Vanguardia* destaca que la voluntat transformadora de Biden s'ha evidenciat d'una manera accelerada en els seus primers cent dies de mandat. L'anomenada revolució tranquil·la no deixa de ser una revolució dins dels paràmetres en els quals s'han mogut l'economia i el paper de l'Estat en les últimes dècades als Estats Units. Un dels principals objectius de Biden és plantar cara a la Xina i per això ha dissenyat l'agenda més progressista d'un president en gairebé cinquanta anys, per transformar i prioritzar el paper del Govern federal. I té pressa per fer-la efectiva ja que sap que només disposa de dos anys perquè les eleccions de mig mandat poden fer que el 2022 els demòcrates perdin escons al Congrés i amb ells la curta majoria que ara tenen, la qual cosa dificultaria molt tirar endavant les seves iniciatives. L'única comparació possible de el pla de reformes de Biden és el *New Deal* de Franklin D. Roosevelt, ideat per treure a país de la crisi de la Gran Depressió. Ha passat gairebé un segle i un altre president demòcrata afronta també el repte de reconstruir la nació després del desastre de la COVID. No hi ha precedent d'un paquet fiscal de la mida de què proposa Biden, qui sembla tenir ben apresada la lliçó keynesiana. El president Biden veu que el capitalisme de mercat de l'era Reagan no pot reconstruir per si sol el país. Té al cap un nou *new deal*, un nou contracte social entre el Govern federal i el poble que permeti reconstruir els Estats Units i reestructurar el sistema impositiu per poder competir amb la Xina, la gran rival del segle XXI.

El Periódico Biden abraça la socialdemocràcia

L'editorial de *El Periódico* destaca que el discurs del president i els projectes dels seus 100 primers dies de mandat dibuixen un canvi de paradigma que ni Clinton ni Obama havien abordat des dels dies de Ronald Reagan. Així, tant les dimensions dels objectius enumerats pel president en educació, drets laborals, ajuda a les famílies i d'altres, com el projecte de millora d'infraestructures de tota mena ja conegut atorguen a l'Estat una iniciativa desconeguda des que a principis dels anys 80 Ronald Reagan va proclamar que «el Govern és el problema». La quantitat de la intervenció pública, sis bilions de dòlars, a finançar amb un augment dels impostos que paguen les empreses més grans i les grans fortunes, canvia per complet les bases de la fiscalitat als Estats Units en un sentit progressista i redistributiu desconegut. Si fins ara podia semblar exagerat qualificar el rumb fixat per Biden de neokeynesià, a partir d'ara sembla apropiat acceptar com a referència del que proposa el nou president, el *New Deal* de Roosevelt. Cap president en els últims 40 anys ha gosat afirmar, com ha fet Biden, que «el neoliberalisme mai no va funcionar» i encara menys, s'ha imposat l'obligació de demostrar que la democràcia funciona si el Govern funciona i «pot aportar resultats a la gent».

The Economist Joe Biden was a boring candidate. He now draws comparisons to FDR

Un tòpic recurrent de la política nord-americana consisteix a analitzar les accions dels primers 100 dies d'una nova administració i comparar-les, generalment de manera desfavorable, amb la productivitat dels primers 100 dies de la presidència de Franklin Roosevelt. L'exercici és alhora arbitrari i imperfecte: els presidents amb èxits legislatius primerencs solen ser encara més exitosos més endavant en el seu mandat, però difícilment això és una garantia de res. Fa un any, quan l'entusiasme era difícil de detectar fins i tot entre els seus més entusiastes partidaris, les comparacions amb Roosevelt haurien semblat absurdes. I, tanmateix, aquí estan. Tal com afirma David Gergen, ex-assessor de quatre presidents tan demòcrates com republicans, Biden està tenint un excel·lent inici de mandat, un dels millors des de Roosevelt. Biden busca recuperar la confiança dels nord-americans. Amb tot, *The Economist* considera que les seves propostes de política industrial, de cadenes de subministrament autosuficients i d'ocupació massiva finançada amb fons públics seran ineficients. Però la racionalitat econòmica no és el seu punt fort i les seves polítiques són el resultat d'un complicat equilibri entre la política d'esquerra liberal idealista, la precaució centrista i el que el Congrés pot deixar passar amb vistes a la reconciliació. Els primers 100 dies de la presidència de Biden han demostrat que el nou president perseguirà aquesta filosofia de manera sorprenentment maximalista per a un suposat moderat, fins i tot amb uns marges tan escassos de control democràtic al Congrés. En definitiva, però, les immenses tasques que s'ha proposat escometre -evitar el canvi climàtic i corregir la injustícia racial- no s'acabaran en els primers 1.000 dies però ja ha fet més del que semblava possible quan va ser investit.

Javier Aroca Joe Biden: quién nos lo iba a decir

D'acord amb l'autor, Joe Biden sap quina ha de ser la seva posició en una nova versió del *New Deal* perquè té clar que la bretxa de la desigualtat creada pel trumpisme no només és dolenta per als principis democràtics i econòmics del seu país, sinó per a la pròpia existència de la democràcia nord-americana. En tot just cent dies de mandat, les ajudes als més necessitats, aturats, l'educació i al dèbil sistema de salut nord-americà s'han fet visibles després de l'intent constant de Trump d'acabar amb la tímida reforma d'Obama. Des del punt de vista fiscal, ha baixat la imposició federal a la renda dels salaris més baixos -no als rics- i ha sol·licitat a la UE i s'ha exigit a si mateix una taxació mínima global per a les grans multinacionals que viuen feliços al paradís fiscal creat per la seva pròpia potència política. Són les grans empreses i els més rics els que han de suportar una càrrega fiscal més justa, no només per sortir de la crisi sinó també per acabar amb la desigualtat que amenaça el propi sistema capitalista. Aroca considera que tant la UE com alguns dels seus estats membres, per exemple Espanya, estan fent el ridícul. En definitiva, els discursos -i la praxis- des de la seva presa de possessió s'han acostat bastant a la posició més progressista americana empenyent el trumpisme al lloc que li pertany, el de l'extrema dreta nord-americana.

Economia

David Frum The Trump Policy That Biden Is Extending

En el primer discurs a una sessió conjunta del Congrés el president Biden va anunciar una gran quantitat de ruptures amb el passat recent. Però l'autor considera que hi ha un aspecte on l'enfocament de Biden representa una continuïtat amb l'administració Trump: el pas del lliure comerç al "Buy American". Biden va parlar molt en el seu discurs sobre el repte que representa la Xina. Però la Xina, que mai no ha signat cap acord per obrir el seu mercat, té un tipus d'economia molt diferent de les nacions amb economies de mercat i d'estat de dret que han signat els acords de l'Organització Mundial del Comerç. Per consegüent, excloure Xina dels beneficis d'aquests acords és més que just. Però Biden sembla voler desfer 40 anys d'obertura del mercat que pretenia anivellar el terreny de joc per als exportadors nord-americans a l'estranger i aconseguir un millor valor per als diners de compra dels contribuents nord-americans. La política i la retòrica del "Buy American" de Biden són, a parer de l'autor, una abdicació del lideratge nord-americà en matèria de comerç.

David Ignatius Biden's American Families Plan could rewrite American politics

"El capitalisme ha de ser modificat per aconseguir crear una societat més sana, més inclusiva i que crea oportunitats per més gent" aquestes paraules recollides d'en Jaime Dimon, cap executiu de JPMorgan Chase, haurien pogut ser les paraules amb les que el president dels Estats Units, Joe Biden, anunciava davant el congrés nord-americà la nit del 28 d'abril el llançament d'un ambiciós paquet de gairebé 2 trilions de dòlars per canviar el contracte social nord-americà. Aquest nou paquet juntament amb el d'infraestructura i, el ja adoptat, paquet d'estimulació dels efectes contra el coronavirus conformaran la punta de llança de la seva agenda progressista, una agenda que nedarà a contra corrent ja que l'essència nord-americana premia als vencedors i oblida als vençuts. Per aconseguir materialitzar aquest gir que, de tenir èxit significaria un canvi sense precedents dintre de la política nord-americana, Biden ha centrat tots els esforços en el punt fort de la seva agenda, "l'economia verda". El president nord-americà busca satisfer els seus objectius a través de la creació de llocs de treball en les noves necessitats que planteja l'indústria sostenible, però per aconseguir això el país necessita que es compleixin dues variables: (1) una injecció de capital en el sector que mantingui el lideratge mundial dels Estats Units i (2) una inversió en capital humà. De la primera, el president nord-americà pot respirar més tranquil després de l'anunci d'Apple d'expandir-se i construir nous hubs en estats controlats pels republicans, mentre que la segona es el principal objectiu que atacarà el paquet pel canvi del contracte social nord-americà que pretén impulsar el sistema educatiu dels Estats Units a través d'una forta despesa preescolar i dos anys d'universitat gratuïta.

Manuel Carvalho O exemplo que vem da América

En aquest editorial, el director del diari portuguès *Público* assenyala que si la recuperació del multilateralisme suposa un retorn a un estat de coses anterior a la presidència de Trump i el paquet d'estímuls per a la recuperació post pandèmia és de manual, en canvi l'augment dels impostos sobre el capital i la renda de l'1% més ric és un pas innovador en la política dels darrers 30 o 40 anys. Afirmar, doncs que el "gran govern", compromès amb la creació de nous camins o amb la redistribució, ha tornat. Per ideologia? Potser. Però, bàsicament, per necessitat. L'huracà Trump ha demostrat que la democràcia trontolla quan l'1% dels més rics controlen el 19% de la riquesa d'un país abans d'impostos i el 50% més pobre es veu obligat a viure amb el 13%. La desigualtat, agreujada per la pandèmia, s'ha convertit en el principal enemic de la democràcia. I del propi capitalisme. Cent dies després, els Estats Units assagen camins cap a un capitalisme que intenta recuperar la seva cara humana. Les propostes de Biden encara no han estat aprovades. La tributació de les plataformes digitals encara s'ha de discutir. S'hauran de regular els paradisos fiscals. Però després d'aquest primer pas, és innegable que el drama de la desigualtat en les societats democràtiques ha guanyar un lloc de privilegi a l'agenda política. Els Estats Units tornen a donar exemples al món.

Nathaniel Rakich Biden's Betting On Public Support To Push His Agenda. Polls Show His Big Spending Packages Have It

L'aposta de Joe Biden per la despesa pública reforça la figura emergent del president demòcrata. Biden a través de l'aprovació de tres paquets massius de despesa pública: (1) 1.9 trilions de dòlars destinats a estimular l'economia a causa del coronavirus, (2) 2 trilions de dòlars destinats a impulsar la infraestructura i, finalment, (3) 1.8 trilions de dòlars destinats, entre altres, a l'atenció a la infància o preescolar. No obstant, alguns mitjans com la Fox es pregunten fins a quin punt tots els nous paquets tenen un ampli suport. Ningú dubte que el primer paquet per combatre els efectes del coronavirus gaudeix d'un ampli suport i així ho demostren totes les enquestes realitzades fins el moment. Però, pels dos altres paquets, si bé és cert que compten amb un suport majoritari de la societat americana, no representa un ampli suport. De fet, existeix una divisió d'opinions envers sobre quines reformes cal dirigir els pressupostos dels dos últims paquets adoptats. Joe Biden pretén pagar aquests tres paquets massius a través de dos altres mesures populars com són l'augment de l'impost de societats, concretament del 21% al 28%, així com, l'augment d'impostos a les grans fortunes. L'estratègia del nou president electe americà es clara: pressionar al Congrés i, especialment, al Senat a través de la implementació d'unes polítiques que gaudeixen d'un ampli suport social. El resultat segons múltiples enquestes de diversos medis com ara "Five Thirty Eight's" és clara, la majoria dels americans aproven la gestió de Biden a la Casa Blanca.

Financial Times Biden's 100 days: can the president now transform the US economy?

Una vegada complerts els 100 primers dies de l'administració Biden es pot dir que, gracies a la forta campanya de vacunació i el paquet d'1,9 trilions de dòlars per reduir els efectes de la pandèmia, s'ha complert el seu principal objectiu de recuperar ràpidament l'economia nord-americana. Ara bé, el camí que decantarà els següents passos de l'economia del país no serà de roses ja que, segons els experts, es preveu una forta resistència de Wall Street i el teixit empresarial americà. Tot i això, els demòcrates envalentits amb el suport del poble esperen aprovar dos nous paquets molt ambiciosos centrats en infraestructures i educació que suposaran un cost de gairebé 3,5 trilions de dòlars més que pretenen pagar amb la pujada d'impostos al sector empresarial i grans fortunes. Mentre els demòcrates més optimistes comparen aquestes mesures com el "New Deal", altres més moderats dubten, sobretot perquè temen que aquest pla tan radical tingui un efecte contrari i suposin un dur reves que la economia nord-americana no es pot permetre. Justament, en aquests dubtes d'alguns senadors demòcrates és on pretén atacar el partit republicà ja que els demòcrates compten amb una participació massa reduïda en les dues càmeres com prescindir del suport d'algun senador.

Natasha Korecki i Christopher Cadelago Biden embraces his inner Robin Hood

El president Joe Biden vol augmentar els impostos als més rics per redistribuir la riquesa entre la classe mitjana i els pobres. I no té por de dir-ho. En el seu primer discurs en sessió conjunta del Congrés, el nou president va anunciar noves mesures impositives i de despeses com a marc de les seves futures lluites legislatives. Els temes de la seva intervenció s'han fet ressò de la mateixa retòrica que Biden va utilitzar durant la seva campanya i durant els darrers mesos, mentre el país estava sotmès a la pandèmia i l'economia es va ensorrar. A la vegada, el seu discurs també va trencar amb el *modus operandi* de Biden al llarg de bona part de la seva carrera al Senat i, més tard, com a vicepresident: va dedicar molt pocs gestos amb el bipartidisme, potser admetent que els seus plans per sumar senadors republicans al seu pla d'infraestructures ja es consideren com a infructuosos.

Max Boot Biden isn't pursuing socialism. He's just trying to catch up with other wealthy democracies

La candidatura de Joe Biden ha estat àmpliament percebuda, sobretot des del bàndol republicà, com una iniciativa basada en doctrines socialistes que conduirà el país a un estat de fracàs absolut. Tanmateix, aquesta afirmació ha de ser inevitablement qüestionada. En article del Washington Post, el columnista Max Boot oferirà els motius pels quals considera que, en realitat, més que oferir un gir radical cap al socialisme Biden intenta assimilar-se a altres democràcies benestants i quins aspectes demostren que, en molts aspectes, encara queda un llarg camí per recórrer. En el transcurs de l'article, Boot ens oferirà les claus per

demostrar com, tot i les aparences, els plans de Biden són més sensibles i modestos que revolucionaris i reformistes. La realitat, segons l'autor, és que inclús podent implementar totes les mesures, els Estats Units quedarien lluny de ser líders en qualitat de vida pel que fa a la OCDE. En definitiva, després de llegir aquest article no es podrà negar que els plans de Biden estan encarats en apropar-se una mica més al nivell de qualitat de vida d'altres democràcies; tanmateix, les seves propostes -segons Boot- no són radicals, són simplement sensibles.

Política interior

Susan B. Glasser Biden's Speech Offers an Alternative Vision for Democrats to Love

Després de mesos de distòpia i de foscor als Estats Units, sembla que les accions realitzades per Biden durant els seus primers cent dies de mandat juntament amb els discursos efectuats sobre els seus objectius polítics hagin il·luminat altra vegada noves esperances pel país. En aquest article del *New Yorker*, Susan B. Glasser fa un repàs d'aquestes noves propostes ambicioses defensades pel nou president Joe Biden. Segons Glasser, múltiples van estar les línies d'acció proposades per Biden; sobre aquestes, diu l'autora, s'estenia una nova utopia nord-americana en contrast amb les distòpies passades. Treball, crisi climàtica, lluita contra el racisme, armes, accés igualitari i factible a l'educació i la salut, igualtat de gènere, etc., són alguns dels aspectes que Biden va mencionar com a eixos centrals d'acció; propostes les quals convertirien la seva candidatura en una eina de transformació social econòmica. Per tant, diu Glasser, no hi ha dubte que les seves primeres decisions han estat fonamentalment diferents de les d'altres presidències, fins al punt de ser gairebé revolucionàries. Tanmateix, les paraules no ho són tot. Cal aprovar les legislacions. En aquest sentit els republicans -escèptics davant les dinàmiques de Biden- esdevenen un element clau, si bé contribueixen a la materialització de les propostes del nou president. A hores d'ara, diu Glasser, tot apunta que la realitat no serà tan utòpica; els obstacles i els reptes són evidents.

Joan Walsh Last Night Was Joe Biden's Moment. May There Be Many More

Des de les pàgines del diari progressista *The Nation*, Joan Walsh destaca que el primer discurs de Joe Biden davant del Congrés va ajuntar el *New Deal* de Franklin D. Roosevelt i la *Great Society* de Lyndon B. Johnson, a més de les bones idees d'Obama i algunes de les millors del senador Bernie Sanders, en una agenda que marca un punt d'inflexió per a la justícia racial i econòmica. Va anar més enllà de tot el que va prometre presentar-se a la presidència. El nou president també s'ha referit clarament a les dones víctimes de la violència domèstica i els homes negres assassinats per la policia, als *Dreamers*, als transgènere i als joves. A la vegada, va fer un elogi als sindicats al·legant que no era Wall Street qui havia construït el país sinó classe mitjana. L'autora considera que Biden va saber teixir arguments per a la compassió amb un to de competitivitat econòmica, parlant de les

accions contra el canvi climàtic en termes de llocs de treball i invertint en feines de cura a llarg termini.

Emily Tamkin For US progressives, Joe Biden has both surprised and disappointed

D'acord amb l'autora, el president nord-americà ha superat algunes expectatives, però també s'ha quedat curt en qüestions que van des del deute dels estudiants fins a la crisi climàtica. Tot i que, Biden pot acabar sent millor president del que s'esperava, sobretot en l'àmbit intern, molts progressistes argumenten que encara no és prou bo. No volen que Biden sigui millor del que pensaven; volen que sigui el que creuen que necessiten el país i el món. Així, per exemple, en l'àmbit de la política exterior, en el qual sovint els canvis són més lents que en l'escena nacional, l'entusiasme dels progressistes està disminuint força. Biden ha trigat a reprendre les converses per tornar a fer complir l'acord nuclear amb l'Iran i, en línies generals, ha continuat la línia agressiva de Donald Trump respecte de Xina i Rússia, tot i que hi ha rumors sobre una possible cimera amb el president rus a finals d'aquest any. En definitiva, Tamkin considera que l'èxit dels propers 100 dies de Biden, del país i del món, depèn de la seva capacitat per perseguir allò que no només és popular, sinó visionari.

Dan Balz At 100 days, Biden seeks to leverage narrow majorities to reverse the Reagan era

Durant els primers 100 dies de l'administració Biden han quedat demostrades les seves intencions de donar un tomb de 180 graus envers l'economia nord-americana i el contracte o benestar social. Un canvi que, de materialitzar-se, suposarà el major canvi polític nord-americà des de fa 40 anys quan el president republicà Ronald Reagan agafà el poder. No obstant, en aquest primer tram del seu mandat la seva agenda política ha quedat eclipsada per polítiques per combatre el coronavirus, cosa que ha reforçat la seva posició, però a mesura que es va solucionant la pandèmia i l'economia nord-americana torna a créixer a nivells pròxims d'abans de la pandèmia, la seva agenda política amb la promesa del canvi social i la lluita contra les desigualtats torna al capdavant. Aquest ha sigut el principal motiu pel qual el president demòcrata ha esperat tant en abordar una sessió conjunta del congrés que, molts senadors han interpretat com una crida a la unitat del partit per poder passar a l'acció a través d'una agenda que, juntament amb els tres paquets econòmics amb un valor total de 6 trilions de dòlars, pretenen reequilibrar les prioritats de la nació. En els pròxims mesos veurem si el president Joe Biden que compte amb la franja de suport més fina en comparació amb altres predecessors pot ser capaç d'impulsar de manera efectiva un canvi tan important per l'economia nord-americana.

Jay Caruso How do Republican voters who backed Biden feel about the president now?

Després de la gestió “traumàtica” i “caòtica” de la presidència de Donald Trump, molts votants republicans van decidir recolzar a Biden en la recerca d’un partit moderat que posés un punt a terra sobre els gestos imprevisibles del que és ara expresident dels Estats Units. Han trobat el que necessitaven? En aquest article de *The Independent*, l’editor gerent del *Washington Examiner* Jay Caruso aprofundeix en aquesta qüestió i es pregunta sobre quins sentiments han aflorat les primeres accions de Biden dels votants republicans. Avui, podem dir que els votants demòcrates estan àmpliament satisfets amb les actuacions del president dels Estats Units fins a la data. Pel que fa a la banda republicana, és necessari realitzar-se un seguit de qüestions; si bé la proposta de candidatura de Biden es va presentar com a moderada, avui dia sabem que no hi ha hagut cap mesura implementada que indiqui cap tipus de moderació. Significa això un problema pels votants més conservadors? Segons Caruso, per tots aquells col·lectius que el que volien era tornar a la normalitat després de les “catàstrofes” trumpistes, no ho és del tot. Tanmateix, les polítiques de Biden anuncien mesures que poden generar conflictes entre demòcrates i republicans; el temps dirà si la presidència de Joe Biden tindrà el mateix suport a partir de l’any 2024.

Michelle Cottle Biden Underpromises, Overdelivers

Biden va assumir el càrrec sota quatre reptes majúsculs com són una pandèmia, incertesa econòmica, el canvi climàtic i la injustícia racial; quatre reptes que es van agreujar a través de la política nefasta de l’anterior administració. Definir els primers 100 dies de l’administració Biden com a brillants seria pecar de positivisme, per contra s’ha li ha de donar crèdit que ha sabut respondre a les necessitats que plantejava el moment de manera eficaç i contundent. Gràcies a una campanya de vacunació massiva i un paquet de casi 2 trilions de dòlars per impulsar l’economia i pal·liar els efectes de la pandèmia va aconseguir guanyar-se el suport de la majoria de la societat nord-americana. Per contra, ha tingut diversos problemes, sobretot, en matèria de política exterior per “culpa” d’una gestió nefasta heretada de la immigració o la sorprenen notícia de recolzar la retirada de les tropes a Afganistan. El punt fort de Joe Biden ha sigut mantenir-se en un perfil baix, allunyat dels espectacles públics o missatges través de les xarxes socials saltant-se tots els protocols històrics de la presidència nord-americana com si va fer el seu predecessor, Donald Trump. Per tot això, les enquestes situen que la majoria de la societat nord-americana aprova la gestió inicial de l’administració Biden, tot i que amb una marge no molt gran encara que suficient.

John Lawrence You Don’t Actually Need to Reach Across the Aisle, Mr. Biden

L’ex cap de gabinet de la president de la Cambra de representants, Nancy Pelosi, analitza

críticament la primera intervenció del president Biden a una sessió conjunta del Congrés des del punt de vista del seu compromís de treballar amb els republicans. Tot i considerar que és bo tractar de trobar un terreny comú, afirma que insistir en el bipartidisme, atesa la gran divisió política existint en matèria de recuperació econòmica, reforma fiscal, canvi climàtic i assistència sanitària, no pot fer més que portar a un bloqueig o a accions diluïdes i ineficaces. Després de la Segona Guerra Mundial, la formulació de polítiques bipartidistes es va convertir en la norma perquè les divisions ideològiques d'ambdós partits (per exemple, hi havia nombrosos republicans liberals que donaven suport als drets civils) obligaven a aliances entre partits. D'altra banda, no existia una línia de divisió clara entre republicans i demòcrates ja que durant bona part del segle XX, els partidaris de la reforma política, l'ecologisme i els drets civils es podien en ambdós partits. Però ara les circumstàncies han canviat i el bipartidisme s'ha convertit en una mena de fantasma de la política nord-americana. També els partits han canviat radicalment (ara hi ha molt pocs republicans liberals o demòcrates conservadors) i aquesta transformació ha buidat l'espai de centre de la política nord-americana.

Anita Kumar Biden's 100 days has gone smoothly. Does the summer curse await?

Joe Biden té plans ambiciosos per als seus propers 100 dies de mandat, amb l'esperança de poder engegar un parell de paquets històrics de despesa, però l'article de *Politico* adverteix que això només serà possible si la tradicional maledicció estival no fa descarrilar els seus plans com sempre ho ha fet per als seus predecessors. En el seu primer discurs davant del Congrés va presentar els seus èxits, definits en gran part per la lluita contra la COVID-19, incloent-hi la campanya de vacunació i l'aprovació d'un paquet d'ajudes, l'*American Rescue Plan*. A partir d'ara, Joe Biden haurà de negociar amb el Congrés tant l'*American Jobs Plan* com l'*American Family Plan*, que representen una despesa conjunta de 4 bilions de dòlars en total, des de la construcció de carreteres i ponts fins a programes específics en l'ensenyament preescolar i les guarderies. En aquest context, els assessors de Biden afirmen que s'ha beneficiat d'un conjunt de circumstàncies úniques. Els impactes de la pandèmia han estat tan devastadors que de moment la seva presidència està sent jutjada en gran mesura per la resposta que hi està donant. Però això no continuarà indefinidament i pot ser que aquí és on sorgeixin els problemes. Per exemple, les enquestes ja mostren el seu índex d'aprovació és més baix en dues qüestions que la Casa Blanca s'ha vist obligada a tractar rutinàriament: les armes i la immigració. En darrer terme, la situació continuarà a complicar-se a mesura que s'apropin les eleccions de mig mandat i s'iniciïn els moviments de cara a la propera carrera presidencial.

Ezra Klein 100 Days of Big, Bold, Partisan Change

Des de les pàgines del *New York Times*, el columnista d'opinió Ezra Klein publica un article crític amb els suposats beneficis de les polítiques i preses de decisions bipartidistes en el context nord-americà actual i defensa la necessitat i les oportunitats que presenta establir dinàmiques partidistes i atrevides per la transformació de la societat. La defensa del

bipartidisme prové de la difusió de la idea que el funcionament estable i positiu d'una nació dividida on ningú té les veritats absolutes ha de reflectir les idees de tots els bàndols. Tanmateix, segons Klein, el govern bipartidari no ha donat lloc a una legislació inclusiva amb les millors idees d'ambdós republicans i demòcrates, més aviat tot el contrari. Les idees que fan coincidir els dos bàndols i cooperar són mínimes i poc transformadores; a més, segueix Klein, quan la legislació és tan difícil d'aprovar a causa dels mals entesos, la política esdevé una batalla per la identitat i no una batalla per la política. En canvi, diu l'autor, la governança partidista esdevé una oportunitat d'oferir les millors idees d'ambdós bàndols a la llei i el públic pot jutjar sobre els resultats, quelcom que és molt millor que l'ambigüitat existent avui. El bipartidisme priva la capacitat de govern, per això, en definitiva, cal atrevir-se i optar pel partidisme.

Eugene Daniels i Christopher Cadelago The misunderstood first 100 days of Kamala Harris

Una altre gran reflexió que deixen els primers 100 dies de l'administració Biden és que la figura de la vicepresidenta Kamala Harris segueix sent un punt de conflicte. Des de dintre de la pròpia administració demòcrata cada cop són més les veus que qüestionen el "modus operandi" de l'actual vicepresidenta, massa centrada en salvaguardar i ampliar la confiança que Biden ha dipositat en ella. Tot va començar quan Joe Biden va plantejar-se nomenar-la com a vicepresidenta i aquesta tenia un seguici d'aliats demòcrates en contra d'aquesta, bé fos per por a que pogués arribar a eclipsar el propi president o bé, per por a que es poses les seves pròpies prioritats per sobre de les del líder del partit demòcrata. A partir d'aquest moment, Harris va començar una campanya d'aproximament a Biden que sembla que no només no ha finalitzat, sinó que s'ha convertit en la principal prioritat de la vicepresidenta demòcrata. Ara bé, sembla que aquesta política de discreció de la vicepresidenta ha obtingut els seus fruits, segurament no per projectar-se com a una seria candidata a la presidència de la casa blanca ja que, com s'ha comentat, sembla que està més preocupada per guanyar-se el favor del president que per assegurar-se d'un comitè polític fort que la recolzi en el seu estatus polític a llarg termini, sense comptar les seves característiques racials segueixen despertant un mar de discussions entre la societat nord-americana, però si que ha aconseguit tenir un rol molt important en la presa de decisions dintre de l'actual administració, fins el punt de gestionar personalment encàrrecs polítics com les negociacions sobre la immigració del Triangle del Nord a Amèrica Central

Mark Perry How Biden Will—and Won't—Battle the Pentagon

L'article de *Foreign Policy* analitza les relacions del nou president nord-americà amb el Pentàgon i argumenta que dins l'estament militar, el president Joe Biden es defineix no tant per qui és, sinó per qui no ho és, és a dir, per no ser Donald Trump. La diferència entre Biden i Trump no és que Biden tingui prevenció a enfrontar-se als militars, al contrari. Durant dècades, el seu tracte amb els militars ha estat marcat per la insistència en demostrar que no l'intimidien. Però el nou president segueix sent en gran mesura un misteri per als militars, la qual cosa s'explica pel fet que al llarg dels 36 anys que Biden va servir al

Senat dels Estats Units, la seva experiència amb els nivells superiors dels militars ha estat incidental. D'altra banda, Biden conserva els temors que va expressar durant els seus anys com a vicepresident d'Obama: que un president sense experiència pugui veure's influït indegudament per la mentalitat sempre confiada i amb poc matisos de l'exèrcit i que, al final, el president pugui ser manipulat per l'estament militar.

Canvi climàtic

Joe Biden 9 key elements of Joe Biden's plan for a clean energy revolution

En la mesura que Donald Trump ha passat la seva presidència ignorant els experts i els científics, invertint els esforços de l'Administració Obama-Biden per fer front al canvi climàtic, abandonant les comunitats i els treballadors i bloquejant els estats i les ciutats que intenten liderar la lluita contra el canvi climàtic, des del primer dia l'administració Biden ha mostrat la seva voluntat d'actuar de manera immediata i ambiciosa, articulant la seva política mediambiental al voltant de nou elements clau: 1) Mesures executives no només per revertir tot el dany que Trump ha causat, sinó anar més enllà i més ràpidament; 2) Col·laborar amb el Congrés per promulgar aquest mateix any una legislació que, al final del mandat, hagi posat les bases per un camí irreversible per aconseguir zero emissions a tota l'economia com a màxim el 2050; 3) Mobilitzar tots els estats del món per dur a terme accions urgents; 4) Fer una inversió històrica en energia neta i innovació de més de 400.000 milions de dòlars en deu anys; 5) Accelerar el desplegament de tecnologia neta a tota l'economia nordamericana; 6) Fer de la justícia ambiental una prioritat a totes les agències federals; 7) Responsabilitzar i fer pagar les empreses i indústries contaminants; 8) Crear 10 milions de llocs de treball de classe mitjana i ben remunerats en l'àmbit de la lluita contra l'emergència climàtica; i 9) Complir l'obligació contreta envers les comunitats i els treballadors que han arriscat la seva vida de produir combustibles fòssils.

The Economist Joe Biden asserts America's role in the fight against climate change

Durant la primera reunió de líders de la cimera internacional celebrada el 22 d'abril de 2021 el president dels Estats Units Joe Biden va anunciar el retorn dels Estats Units als acords de París. No només això, sinó que es va comprometre a reduir les emissions de diòxid de carboni del país entre el 50% i el 52% respecte els nivells de 2005 cap a finals d'aquesta dècada. Amb aquesta ambiciosa declaració Joe Biden va trencar amb 4 anys de polítiques americanes envers al canvi climàtic que, sota el lideratge de Donald Trump, brillaven per la seva absència. No obstant, hi ha cert escepticisme envers a la promesa americana donada la divisió política existent en el país que dificulta l'aprovació per part del senat americà de qualsevol legislació. A més, l'història no parla a favor dels Estats Units on la credibilitat americana ja s'ha vist malmesa en diverses ocasions. Els experts apunten que amb l'adopció d'aquest objectiu els Estats Units declaren obertament les seves intencions de liderar la revolució de les energies renovables, una competició que fins al moment lidera

la Xina a través de la reducció progressiva del us del carbó prevista en els propers anys. En definitiva, un nou repte per certificar que els Estats Units no estan disposats a perdre l'hegemonia mundial.

Piper McDaniel The Top 11 Climate Actions of Joe Biden's First 100 Days

L'article considera que els primers 100 dies de mandat de Joe Biden constitueixen un esforç sense precedents per lluitar contra la major amenaça a la qual ha de fer front la humanitat. En efecte, la presidència de Biden coincideix amb l'estret marge de temps del qual disposem per actuar i el nou president ha respost convertint la preocupació pel clima en la pedra angular del seu programa, unint els objectius mediambientals amb la recuperació de post pandèmia, el desenvolupament d'infraestructures i la seguretat internacional. D'entre les seves accions, l'autor destaca el retorn dels EUA a l'acord climàtic de París, comproment-se amb l'objectiu de mantenir l'escalfament global a menys de 2 graus centígrads; l'ordre executiva que prioritza la protecció del medi ambient, l'aire i l'aigua, la disminució de l'ús de productes químics i pesticides, la rendició de comptes dels contaminants, la reducció dels gasos d'efecte hivernacle i la lluita contra el canvi climàtic; l'ordre executiva que subratlla la importància de donar als departaments i agències executives flexibilitat per utilitzar una acció reguladora sòlida per abordar les prioritats nacionals, atès que aquesta ordre fa retrocedir les polítiques de l'era Trump que limiten les normatives; l'elaboració d'un memoràndum executiu que recomana al govern federal que segueixi els criteris de la ciència, requereix revisar i reformar les polítiques existents per garantir que es basin en evidències i desincentivi la interferència política inadequada en la investigació i les conclusions científiques; la creació d'un consell consultiu presidencial sobre ciència, tecnologia i innovació encarregat d'informar les polítiques públiques relacionades amb l'economia, l'empoderament dels treballadors, l'educació, l'energia, el medi ambient, la salut pública, la seguretat nacional i internacional, l'equitat racial i altres temes; l'ordre executiva que posiciona la crisi climàtica al centre de la política exterior i interior i de la seguretat nacional, amb l'objectiu de portar els Estats Units a emissions zero de carboni; l'ordre executiva que obliga a revisar els impactes del canvi climàtic sobre la migració, la seguretat nacional i la política internacional; la creació d'un grup de treball sobre innovació climàtica per reforçar el progrés dels Estats Units en matèria d'energia verda i altres iniciatives sobre el clima. També va destinar 100 milions de dòlars a investigació i desenvolupament innovadors per millorar la resistència climàtica; i la signatura de l'*American Rescue Plan Act*, un projecte de llei d'alleujament de la pandèmia que inclou fons per a l'actualització del sistema d'aigua, suport financer per a reguladors locals i infraestructures públiques.

Zack Colman et al. The U.S. is back on climate. Now what?

El canvi climàtic és un dels problemes més urgents i importants de la societat actual. Els cent primers dies de la presidència de Joe Biden als Estats Units han respost -a diferència del seu antecessor- a la demanda climàtica; Biden ha demostrat un compromís evident per

aconseguir pal·liar la contaminació i l'emissió de gasos nocius en les pròximes dècades. En aquest article, els autors realitzen un seguit d'apunts generals sobre l'objectiu energètic i climàtic des d'una perspectiva econòmica i geopolítica. Segons els autors, la present etapa política dels Estats Units liderada per Biden té l'objectiu de presentar mesures legislatives que converteixin el govern en una veritable màquina de reducció d'emissions, generant alhora nous compromisos amb economies principals com el Canadà, Japó o Corea del Sud. No hi ha cap dubte que, en conseqüència, Biden vol liderar el món en termes climàtics. Tanmateix, segueixen, aquestes noves línies d'actuació presenten múltiples obstacles, com per exemple, les relacions turbulentes amb la Xina, la qual sembla que no està gaire compromesa amb l'objectiu climàtic proposat per Biden. Sigui com sigui, el debat sobre el clima i el canvi climàtic, recorden els autors, no és només una qüestió d'oratória; el domini de la tecnologia té un paper determinant en el lideratge mundial. D'aquesta manera, l'Administració Biden té l'objectiu d'impulsar avenços i configurar la direcció del mercat invertint en recerca i desenvolupament; tot i això, no li falten competidors. Qui liderarà el canvi?

Heather Hansman What Biden's Done for the Climate in His First 100 Days

A les poques hores d'haver prestat jurament, el president Biden va signar una sèrie d'ordres executives destinades al medi ambient. Així, els Estats Units es van tornar a unir a l'Acord de París, es va cancel·lar el gasoducte Keystone XL i el nou govern es va comprometre a mantenir la justícia ambiental. En dies posteriors el nou president va anar revocant una sèrie d'ordres de l'era de Trump que el seu equip va considerar incompatible amb la ciència i la salut pública, incloses les normes de Trump que van obrir la via i accelerar la perforació en terrenys federals i una ordre de Trump que disminuïa el poder de la Llei nacional de política ambiental, que garanteix que es tenen en compte els impactes ambientals en qualsevol projecte federal. També va establir un grup de treball sobre el clima dins del Departament de l'Interior que, entre altres coses, incorporarà el cost social del carboni a la feina del departament. Però els dies passen ràpid i molts plans i polítiques encara estan en procés. El més significatiu, en tant que tindrà un impacte enorme sobre la vida quotidiana dels ciutadans, és el compromís del president de reduir el 2030 les emissions de gas a les cases dels Estats Units a un 50% per sota dels nivells del 2005. L'article destaca que els EUA disposen de la tecnologia per arribar a aquests objectius i que per tant tot és ara qüestió de finançament i de voluntat política. Aquests plans que s'acaben d'esmentar s'incorporen, en part, al pla d'infraestructures de 2,65 bilions de dòlars que el president Biden va proposar al març, i que inclou finançament per a vehicles elèctrics, una xarxa elèctrica renovada, investigació climàtica i molt més. És un pla ambiciós i car, però Biden considera que és una manera de reparar al mateix temps els danys causats a l'economia i al clima.